

Ο Παντεσπάνιος είναι ένα πλάσμα που γεννήθηκε μαζί με την εμφάνιση του σακχαρώδη διαβήτη στη ζωή του Παύλου. Στην αρχή ήταν τεράστιος, τον παραμόνευε σε κάθε του κίνηση, του έστηνε παγίδες και τον δυσκόλευε στην καθημερινότητά του. Γρήγορα όμως, ο Παύλος κατάλαβε ότι ο Παντεσπάνιος μπορούσε να εξημερωθεί και να γίνει φίλος του, όπως άλλωστε και ο σακχαρώδης διαβήτης, που ήρθε στη ζωή του για να μείνει.

Ο Παύλος, κατέγραφε όλη την περιπέτειά του σε ένα ημερολόγιο. Όταν ο αδερφός του το ξετρύπωσε και το διάβασε, έδωσε στον Παύλο την αφορμή να κάνει μια αναδρομή στη σχέση του με τον Παντεσπάνιος και τον σακχαρώδη διαβήτη. Στην αναδρομή αυτή, ζωντανεύουν -πέρα φυσικά από το γνωστό πλασματάκι σε όλες τις μορφές του- οι γονείς του Παύλου, οι φίλοι του, η γιατρός του και όλοι όσοι συνάντησε στον δρόμο του!

SANOFI

Λ. Συγγρού 348, Κτήριο Α, 176 74 Καλλιθέα,
Τηλ.: 210-9001600, Fax: 210-9249088
www.sanofi.gr

ISBN 978-618-82247-1-1

9 786188 224711 >

Θεατρική διασκευή

Φίλιππος Μανδηλαράς

Ο Παντεσπάνιος κι εγώ

Το ημερολόγιο ενός παιδιού
με σακχαρώδη διαβήτη

Εικονογράφηση
Ναταλία Καπατσούλια

Πίσω πλευρά εξωφύλλου

Πίσω πλευρά Οπισθόφυλλου

Ο Παντεσπάνιους κι εγώ

Το ημερολόγιο ενός παιδιού
με σακχαρώδη διαβήτη

Θεατρική διασκευή

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Συγγραφέας: Φίλιππος Μανδηλαράς
Εξώφυλλο, εικονογράφηση: Ναταλία Καπατσούλια
ISBN: 978-618-82247-1-1
Copyright: SANOFI-AVENTIS A.E.B.E.
Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2016
Εκδότης: SANOFI-AVENTIS A.E.B.E.

Μια πρωτοβουλία ευαισθητοποίησης για τον διαβήτη τύπου 1
από τη:

Υπό την αιγίδα των:

Φίλιππος Μανδηλαράς

Ο Παντεσπάνιους κι εγώ

Το ημερολόγιο ενός παιδιού
με σακχαρώδη διαβήτη

Θεατρική διασκευή

Δυο λόγια για την πρωτοβουλία

Η φαρμακευτική εταιρεία Sanofi υλοποιεί μία σημαντική πρωτοβουλία για την ενημέρωση και ευαισθητοποίηση σχετικά με τον διαβήτη τύπου 1. Η εκστρατεία φέρει την έγκριση του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων (Αρ. Πρωτ. Φ14/23/7807/Δ1, Μαρούσι 19-1-16), ενώ τελεί υπό την αιγίδα της Ελληνικής Διαβητολογικής Εταιρείας (ΕΔΕ) και της Ελληνικής Ομοσπονδίας για τον Διαβήτη (ΕΛΟΔΙ). Στόχος της πρωτοβουλίας είναι να ενημερώσει δασκάλους, γονείς και μαθητές για τον διαβήτη τύπου 1 και τη διαχείρισή του.

Για τις ανάγκες της εκστρατείας, ο γνωστός συγγραφέας Φίλιππος Μανδηλαράς έγραψε βιβλίο, καθώς και τη θεατρική διασκευή του που κρατάτε στα χέρια σας, με τίτλο: «Ο Παντεσπάνιος κι εγώ» σε εικονογράφηση της Ναταλίας Καπατσούλια. Ο Παύλος, ο Ιχρονος ήρωας του βιβλίου, αιφνιδιάζεται όταν μαθαίνει ότι έχει διαβήτη τύπου 1. Η πρόκληση είναι μεγάλη και αλλάζει τη συμπεριφορά του στο σπίτι και στο σχολείο... Θα καταφέρει ο Παύλος να καταλάβει ότι «δεν είναι δύσκολο να ζεις με τον διαβήτη... αλλά το δύσκολο είναι να ζεις για τον διαβήτη»;

Ο συγγραφέας προχώρησε στη θεατρική διασκευή του βιβλίου για να μπορέσουν οι μαθητές να εκπαιδευτούν βιωματικά, να γίνουν οι ίδιοι ήρωες του έργου και να ανεβάσουν τη δική τους θεατρική παράσταση.

Το βιβλίο και η θεατρική διασκευή του σε ηλεκτρονική μορφή είναι διαθέσιμα στον ιστότοπο www.kalikardia.gr.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι η προσωπική συμμετοχή σας στη διάδοση της πρωτοβουλίας θα συμβάλει καθοριστικά στην ευαισθητοποίηση για τον διαβήτη τύπου 1.

Σας προσκαλούμε να ανεβάσετε τη δική σας μοναδική θεατρική παράσταση με τίτλο: «Ο Παντεσπάνιος κι εγώ».

Με εκτίμηση,

Μάρκος Γερασόπουλος

Γενικός Διευθυντής
Sanofi Ελλάδας και Κύπρου

Ιωάννης Ιωαννίδης

Πρόεδρος της Ελληνικής
Διαβητολογικής Εταιρείας

Αριστείδης Ράπτης

Πρόεδρος της
Ελληνικής Ομοσπονδίας
για τον Διαβήτη

Ο Παντεσπάνιος κι εγώ

Ο Φίλιππος Μανδηλαράς γεννήθηκε στην Αθήνα το 1965.

Μετά τις σπουδές του αποφάσισε να ασχοληθεί με την παιδική και εφηβική λογοτεχνία ως συγγραφέας, μεταφραστής, αναγνώστης και επιμελητής. Έχει εκδώσει πολλά βιβλία για παιδιά κάθε ηλικίας και εφήβους κι έχει μεταφράσει ακόμα περισσότερα.

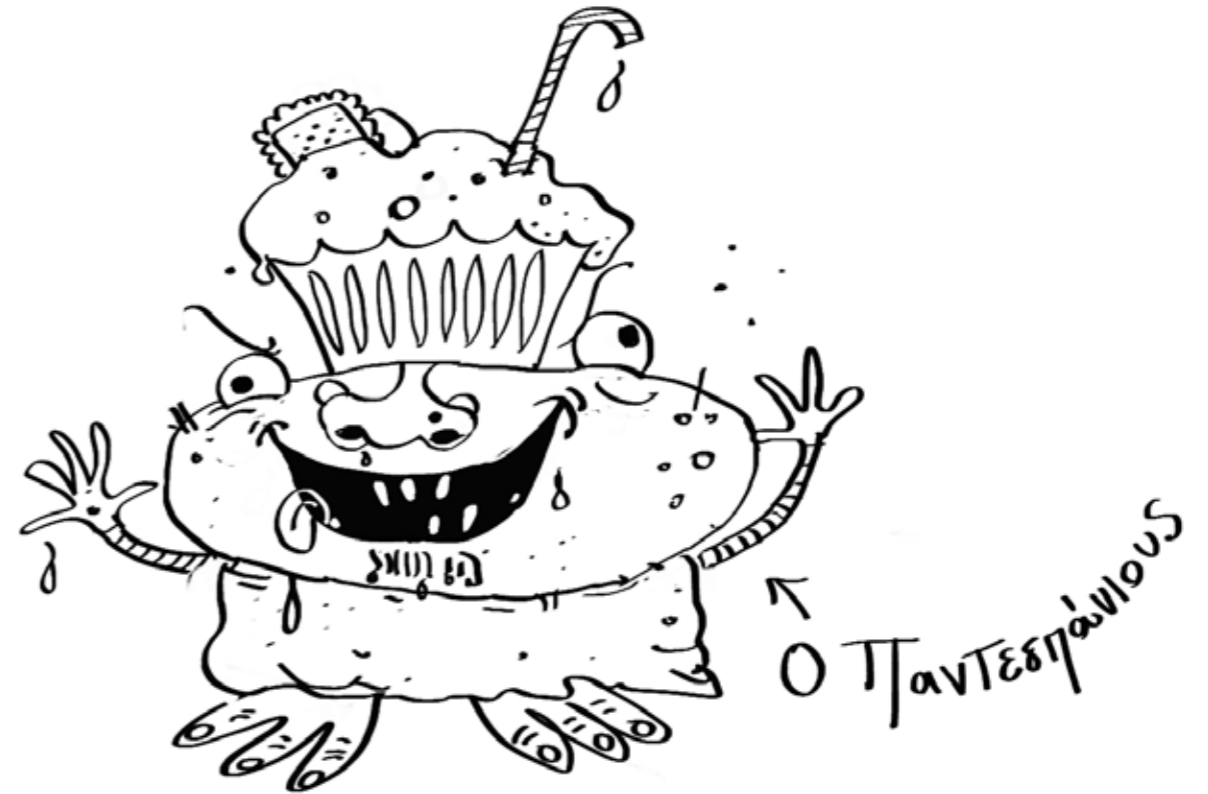
Ζει στη Χίο με την οικογένειά του και κάμποσες γάτες.

Η Ναταλία Καπατσούλια γεννήθηκε στην Αθήνα.

Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και σκίτσο, εικονογράφηση και γελοιογραφία στο εργαστήρι του Σπύρου Ορνεράκη.

Της αρέσει να σκέφτεται με εικόνες και να ζωγραφίζει σκέψεις.

Ζει και εργάζεται στην Κεφαλλονιά.

Εισαγωγή

[Στη σκηνή βρίσκεται ο Κωστής που στέκεται πολύ κοντά στους θεατές και τους μιλάει συνωμοτικά - εμπιστευτικά. Πίσω του, στο βάθος της σκηνής, στέκεται ο Παύλος με τον Μιχάλη και την Άρτεμη και κουβεντιάζουν. Δεν τον βλέπουν, δεν τον ακούν.]

Κωστής [με το ημερολόγιο του Παύλου στο χέρι, δείχνοντας τον Παύλο]. Αυτός εκεί είναι ο Παύλος, ο μικρός μου αδελφός. Πριν έξι μήνες ήταν [ανοίγει και διαβάζει από το ημερολόγιο] 11 χρονών και τριών μηνών και πήγαινε Ε' Δημοτικού. [γυρνάει στους θεατές] Άρα τώρα είναι έξι μήνες μεγαλύτερος, μόνο που πάει ΣΤ'. [Ξαναδιαβάζει από το ημερολόγιο] «Είμαι ψηλός, με ίσια καστανά μαλλιά που στρώνουν πάντα εκτός από τις μέρες με υγρασία που δεν χτενίζονται ό,τι και να κάνω και μου σπάνε τα νεύρα. Τα μάτια μου είναι όπως του περισσότερου κόσμου, δηλαδή καστανά, και τα αυτιά μου είναι λίγο πεταχτά, αλλά ευτυχώς όχι τόσο ώστε να με κοροϊδεύουν. [χαμογελάει κοροϊδευτικά] Τα δόντια μου είναι ολόισια και ολόλευκα σαν από διαφήμιση οδοντόκρεμας, όπως λέει ο οδοντίατρος, και καμία σχέση με του Κωστή (δηλαδή εμένα), που είναι μπεζ και χάσκουν σαν χαλασμένο πληκτρολόγιο.» [κλείνει ημερολόγιο] Συγγνώμη. [δείχνει τα δόντια του] Βλέπετε κανέναν με μπεζ δόντια που χάσκουν σαν χαλασμένο πληκτρολόγιο εδώ μέσα; [γελάει πνιχτά]

Ο ΧΩΡΟΣ: Όπως τον φαντάζεται ο/η κάθε θεατροπαιδαγωγός - σκηνοθέτης. Η διασκευή είναι γραμμένη για να μπορεί να παιχτεί από παιδιά.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΤΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ: Κυριακή πριν τη έναρξη των μαθημάτων στο σχολείο. Σεπτέμβριος.

ΥΛΙΚΑ και ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ: Μία - δύο καρέκλες, ένα πτυσσόμενο τραπεζάκι, μαξιλάρια, υφάσματα, ένα τσαντάκι με μετρητή σακχάρου, συσκευή για τους σκαρφιστήρες, ταινίες γλυκόζης, στυλό ινσουλίνης, βελόνες και ταμπλέτες γλυκόζης, μια μπλούζα με το σύμβολο του διαβήτη (μπλε κύκλος), πέντε χαρτόνια – πλακάτ, «στολή» Παντεσπάνιους όπως εικονογραφείται στο βιβλίο, στολές για τα άλλα τερατάκια κατά βούληση (προτείνω να ρίξετε μια ματιά στις μορφές των Σκουπιδοπλασμάτων).

Σημείωση: Οι σκηνικές οδηγίες που παρέχονται είναι ενδεικτικές και δίνουν μόνο την κατεύθυνση στην οποία κινείται η παράσταση.

ΠΡΟΣΩΠΑ: **Παύλος** (11,5 χρονών με σακχαρώδη διαβήτη εδώ και έξι μήνες), **Κωστής** (14 χρονών, αδελφός του Παύλου), **Μιχάλης** (συμμαθητής και καλύτερος φίλος του Παύλου), **Άρτεμη** (συμμαθήτρια και φίλη του Παύλου), **Παντεσπάνιους Α'**, **Παντεσπάνιους Β'**, **Παντεσπάνιους Γ'** (τερατάκια, προσωποποίηση του διαβήτη. Οι τρεις όψεις του. Ο Α' είναι ογκώδης, ο Β' λιγότερο και ο Γ' μικροσκοπικός), **Άλεξ** (18χρονος ομαδάρχης στην κατασκήνωση όπου πάει ο Παύλος. Με αθλητικό σωματότυπο), **Τερατάκια** διαβητικών φίλων του Παύλου, **Συμμαθητές**.

Συνεχίζω... [διατρέχει το ημερολόγιο και διαβάζει αφηρημένος αποσπάσματα] Στα κιλά είμαι κανονικός... ο δάσκαλός μου... η μαγιονέζα... τα σάντουιτς... οι γονείς μου... το καινούργιο ΦΙΦΑ... ο Χάρι Πότερ... το Τσάμπιονς Λιγκ... [Πετάγεται χαρούμενος – βρήκε αυτό που έψαχνε] Α, εδώ είμαστε! Τα ζεύγη των ομοίων... [διαβάζει από το ημερολόγιο και σχολιάζει] καλό φαί = μακαρόνια με κιμά (μμμ, καλούτσικο. Προτιμώ παστίτσιο), ομαδάρα = ΑΕΚ (συμφωνώ!), καλύτερος αμυντικός = Σέρχιο Ράμος (εντάξει...), καλύτερη εποχή = καλοκαίρι (σίγουρα!), καλύτερος φίλος = Μιχάλης (εκείνος που είναι εκεί μαζί του) [γυρίζει και τους βλέπει να πλησιάζουν]... ακούστε τώρα το καλύτερο [με ύφος σκανδαλιάρικο]: ομορφότερο κορίτσι = Άρτεμη (αυτή εκεί!).

[Ο Παύλος με τον Μιχάλη και την Άρτεμη έχουν πλησιάσει. Τους ακούμε να μιλάνε παράλληλα με τον Κωστή. Παράλληλη δράση από τη στιγμή που ο Κωστής διαβάζει τα ζεύγη των ομοίων. Δεν έχει σημασία να ακούγονται τα λόγια τους στη αρχή]

Παύλος: Δηλαδή μου λέτε να σηκωθώ μπροστά σ' όλη την τάξη και να τους πω ότι έχω διαβήτη; Δε γίνεται αυτό! Αφού τους ξέρετε τώρα... Θα με κοροϊδεύουν μέχρι να τελειώσει η χρονιά!

Μιχάλης: Κι αν δε σε κοροϊδέψει κανείς;

Άρτεμη: Αν το καταλάβουν;

Παύλος: Ξεχάστε το, παιδιά. Δεν υπάρχει περίπτωση!

Άρτεμη: Δε γίνεται να το κρατάς κρυφό. Υπάρχουν πρακτικές δυσκολίες. Αφού το ξέρεις!

Παύλος: Εγώ το ξέρω, αλλά ξέρω κιόλας ότι αν το πω σε όλους... [Προσέχει τον Κωστή που διαβάζει το ημερολόγιο. Του φωνάζει] 'Ει, αυτό είναι το...

Άρτεμη: Τι;

Παύλος: Το ημερολόγιό μου! [Τρέχει προς τον Κωστή] 'Ει, άστο κάτω! Πού το βρήκες;

Κωστής [συνεχίζει να διαβάζει πιο βιαστικά και να απομακρύνεται]: «καλύτερο σάντουιτς = με μαγιονέζα και χωρίς πρασινάδες (συμφωνώ!), χειρότερο φαγητό = μπρόκολο, μπάμιες και αρακάς (αν θέλεις, σου γράφω ένα κατεβατό εγώ!), καλύτερες βραδιές = Τσάμπιονς Λιγκ με πίτσες και σουβλάκια [γλείφεται λαιμαργα]»

[Παύλος δίπλα του, κάνει να του το πάρει. Ακολουθεί ένα συνεχές κυνήγι μεταξύ Παύλου και Κωστή στο οποίο παρεμβαίνουν τότε ο Μιχάλης και τότε η Άρτεμη. Μιλάνε όλοι μαζί πάνω από την αφήγηση του Κωστή. Ο Κωστής συνεχίζει να διαβάζει βιαστικά (τα κείμενα σε εισαγωγικά) ενώ ο Παύλος τον κυνηγάει, τον πιάνει, του τραβάει το ημερολόγιο, αλλά ο Κωστής του ξεφεύγει. Ο Κωστής σχολιάζει τα κείμενα (που διαβάζει στα σημεία που είναι εκτός εισαγωγικών.) Όσο ο Κωστής διαβάζει τα παρακάτω αποσπάσματα και σχολιάζει, ο Μιχάλης, η Άρτεμη και ο Παύλος παρεμβαίνουν όπως παρακάτω. Το σημείο που θα μπουν οι παρεμβάσεις ορίζεται με τον σχετικό αριθμό στα λόγια του Κωστή. Ο Μιχάλης και η Άρτεμη είναι στατικοί].

Μιχάλης: Δώσ' το Κωστή, να τελειώνουμε. [1]

Άρτεμη: Εμένα αν μου το έκανε η αδελφή μου, θα τη σκότωνα! [2]

Μιχάλης: Δώσ' του το, Κωστή! [3]

Άρτεμη: Δεν κάνει να διαβάζουμε τα ημερολόγια των άλλων! [4]

Παύλος: Δώσ' το, Κωστή, αλλιώς θα μαλώσουμε πολύ άσχημα! [5]

Παύλος: Είσαι πολύ χαζός, Κωστή! [6]

Παύλος: Αν βρω το κινητό σου, θα το βουτήξω σε βραστό νερό! [7]

Παύλος: Δώσ' το, σου λέω! [8]

Παύλος: Εντάξει, ξέχνα το τάμπλετ σου! Θα το βρεις στα σκουπίδια! [9]

Παύλος: Δεν πας καθόλου καλά! [10]

Παύλος: Δε θέλω βρε παιδί μου να το διαβάζεις! [11]

Κωστής [ειρωνικά]: «Ο Κωστής είναι δύο χρόνια μεγαλύτερός μου και ο χαϊδεμένος της μαμάς και του μπαμπά. Μου λένε πως όταν γεννήθηκα, [5] περίμενε με τόση ανυπομονησία να με δει, που είχε σταματήσει να τρώει ο καημένος [ειρωνικά] μέχρι να γυρίσει η μαμά από το μαιευτήριο. [1] [2] Και μετά, μόλις με είδε, με έσφιξε τόσο δυνατά στην αγκαλιά του που κόντεψε να με σκάσει, [6] όπως λέει ο μπαμπάς και χα χα χα τα γέλια. «Ε, όχι και να το σκάσει το παιδί!» λέει η μαμά που τον προσκυνάει τον Κωστή και του κάνει ΟΛΑ τα χατίρια» [7]...

Εντάξει... Μήπως τα παραλές Παυλάκο; [8] Ας γελάσω που με προσκυνάει η μαμά και μου κάνει όλα τα χατίρια. Μήπως συμβαίνει το αντίθετο;... [3] Σε ποιον κόσμο ζούμε, δηλαδή; [ψάχνει να βρει ένα ακόμα απόσπασμα] Εεεεεμ... Κάτσε να διαβάσω κάτι ακόμα... [4] Πού είναι, να δεις... Ναι, αυτό!

«Τότε γυρίζω στο δωμάτιό μου και κοπανάω την πόρτα και μετά έχω συνέπεια μια μέρα δίχως γλυκό ή δύο χωρίς τηλεόραση ή απαγόρευση να δω έναν αγώνα Τσάμπιονς Λιγκ που βλέπει ο Κωστής [9] κι ένα εκατομμύριο άλλα πράγματα που μου στερούν επειδή ο Κωστής είναι σπαστικός [10] και του αρέσει να με κοροϊδεύει δίχως να δέχεται ΚΑΜΙΑ ΜΑ ΚΑΜΙΑ συνέπεια γιατί τον έχουν καλομαθημένο και στα όπα όπα! [11]»

Χα χα χα! [στο κοινό] Καλομαθημένος εγώ, που ζω μ' έναν αδελφό που είναι ικανός να ξεσηκώσει το σπίτι αν δε γίνει το δικό του! Θα τρελαθούμε, δηλαδή...

[Ο Κωστής συνεχίζει να διαβάζει το ημερολόγιο (αποσπάσματα σε εισαγωγικά) και ο Παύλος να παλεύει να το πάρει. Τώρα όμως ο Παύλος έχει λιγότερο σθένος και μιλάει ελάχιστα. Όσο ο Κωστής διαβάζει τα παρακάτω αποσπάσματα και σχολιάζει, ο Μιχάλης, η Άρτεμη και ο Παύλος παρεμβαίνουν όπως παρακάτω. Το σημείο που θα μπουν οι παρεμβάσεις ορίζεται με τον σχετικό αριθμό στα λόγια του Κωστή. Ο Μιχάλης και η Άρτεμη είναι στατικοί].

Άρτεμη: Έλα Κωστή – δεν είναι σωστό [1]

Μιχάλης: Δώσ' του το επιτέλους! [2]

Παύλος: Έλα ρε Κωστή πια! [3]

Παύλος: Είναι προσωπικά δεδομένα, λέμε! [4]

Παύλος: Δώσ' το, σου λέω! [5]

Παύλος: Δώσ' το πια! [6]

Παύλος: Έλα, Κωστή! [7]

Παύλος: Ε, δώσ' το, σου λέω! [8]

Κωστής: «Τώρα, ημερολόγιό μου, θα σου πω δυο πράγματα που με τρομάζουν και δε θέλω ποτέ να συμβούν. [3] Ποτέ όμως.

Νο! Δε θέλω να χωρίσουν οι γονείς μου.

Νο2: Δε θέλω να πεθάνει ο παππούς και η γιαγιά.» [1] [2]

[απευθύνεται στον Παύλο] Δεν ήξερα ότι ανησυχούσες τόσο πολύ για τη μαμά και τον μπαμπά!... Κάτσε τώρα να βρω το απόσπασμα με τις βλακείες που γράφεις για τον Χάρι Πότερ και για μένα... [4] Μπλα μπλα μπλα μπλα... Εδώ!

«Συγνώμη, ημερολόγιό μου που διακόπτω συνέχεια, αλλά συμβαίνει να γνωρίζω πολύ καλά πόσο κουτσομπόλης είναι ο Κωστής [5] και φοβάμαι ότι, αν σε βρει, δεν υπάρχει περίπτωση να μη σε ανοίξει και να διαβάσει ΟΛΑ όσα έχω γράψει. [6] Μακάρι να είχα το χάρισμα να κάνω ξόρκια σαν του Χάρι Πότερ! [7] Τότε θα έκανα το ξόρκι Collorortus και θα σε κλείδωνα μια και καλή, να έχω ήσυχο το κεφάλι μου. [8]»

[Ο Κωστής γυρνάει και μιλάει στο κοινό].

Περίεργος είμαι, αλλά κουτσομπόλης όχι! Γιατί αν ήθελα, έχει κι άλλα εδώ να διαβάσω που θα τον κάνουν ρόμπα τον κύριο Παύλο! Αλλά έχε χάρη που όλα αυτά τα έγγραψες πριν εμφανιστεί το τερατάκι στο σπίτι κι αλλάξει η ζωή μας. Έτσι;...

[Ο Παύλος εγκαταλείπει. Οι φίλοι του κάνουν μια τελευταία προσπάθεια].

Παύλος: Εντάξει. Πες ό,τι θες. Βαρέθηκα!

Μιχάλης [έκπληκτος, στον Παύλο]: Θα τον αφήσεις να διαβάσει;

Παύλος [στον Μιχάλη]: Ας διαβάσει ό,τι θέλει. Αφού είναι καζός!

Άρτεμη: Δεν είσαι εντάξει Κωστή. Θα ήθελες να στο κάνουν εσένα αυτό;

[Ο Κωστής έχει πάει ανάμεσα στο κοινό και διαβάζει απόσπασμα από ημερολόγιο σε εισαγωγικά και σχολιάζει εκτός εισαγωγικών. Οι τρεις άλλοι κάθονται κάτω και ακούνε. Ο Παύλος κουνάει το κεφάλι του και κάνει γκριμάτσες στα σκόλια του Κωστή. Οι φίλοι του τον ακολουθούν].

Κωστής: Κάτσε κάτσε, θα διαβάσω κι αυτό και τέλος... [ψάχνει στο ημερολόγιο]

«Τώρα θα κλείσω με κάτι που μας συμβούλεψε να κάνουμε ο κύριος Μάκης, ο δάσκαλός μου. Θα γράψω δηλαδή κάποια χαρακτηριστικά μου που νομίζω ότι με κάνουν μοναδικό» Πφφφ! [ειρωνικά] Εδώ γελάνε!...

«Λοιπόν, είμαι αθλητικός και παίζω φοβερή μπάλα σαν κεντρικός αμυντικός» (καλός είσαι), «είμαι ευγενικός, εκτός αν μου σπάνε τα νεύρα όπως κάνει ο Κωστής» (εσύ ευγενικός; Ας γελάσω! Καμία σχέση, μιλάμε...) «κοινωνικός, δίχως να το παρακάνω κιόλας όπως ο Κωστής, που τον

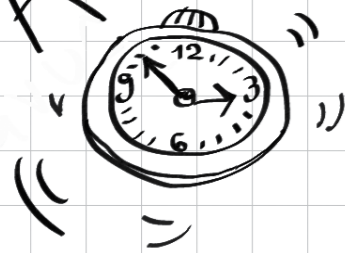
Αθλητικός

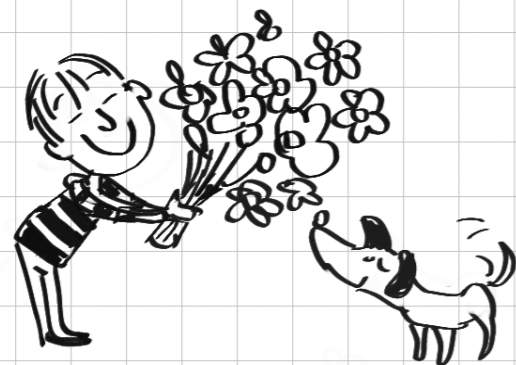
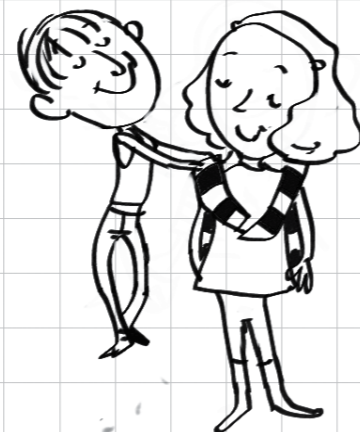
Κοινωνικός

Ανυπόμονος

Αλτρουιστής

Ευγενικός

ξέρουν ακόμα και τα παγκάκια στο σχολείο» (ναι καλά, λες και θα σε πείραζε να σε ξέρει και κανένας άλλος εκτός από τους συμμαθητές σου...), «αλτρουιστής, γιατί πάντοτε σκέφτομαι τον άλλον» (καλά, δεν παίζεσαι! Πού τη βρήκες αυτή τη λέξη; Τι σημαίνει αυτό; Εντάξει, το ξέρουμε ότι είσαι καλός στη Γλώσσα, αλλά έλεος πια με τις ελληνικούρες!) «και - για να πω ένα - δυο αρνητικά για μένα-» (μόνο δύο;) «είμαι ανυπόμονος και με εκνευρίζει φοβερά ο Κωστής όταν αργεί το πρωί για να φύγουμε για το σχολείο, γιατί όταν λέμε οκτώ, εννοούμε οκτώ κι όχι οκτώ και πέντε» (δεν πειράζει – χώρισαν οι δρόμοι μας φέτος και δε σε καθυστερώ, κύριε Εγγλέζε!), «και δε μου αρέσει καθόλου να χάνω, αλλά δείξε μου έναν που να του αρέσει!»

[Κλείνει το ημερολόγιο και μιλάει στο κοινό, στο οποίο απευθύνεται με ειρωνικό τόνο. Ο Μιχάλης και η Άρτεμη παρακινούν τον Παύλο με χειρονομίες να πάει τώρα να πάρει το ημερολόγιο. Ο Παύλος σηκώνεται και πλησιάζει από πίσω].

Αυτά... Πώς σας φάνηκε ο αδελφούλης μου; Χαριτωμένος δεν είναι;...

Παύλος [χιμώντας για να πάρει το ημερολόγιο]: Θα σου πω τώρα ποιος είναι ο χαριτωμένος!...

[Ο Κωστής του ξεφεύγει γελώντας και τρέχει να βγει από τη σκηνή. Ο Παύλος τον παίρνει στο κυνήγι. Ο Μιχάλης κι η Άρτεμη σηκώνονται και βγαίνουν κι αυτοί σχολιάζοντας].

Μιχάλης: Συνέχεια έτσι είναι αυτοί οι δύο!

Άρτεμη: Αγαπιούνται όμως. Κι αν δεν ήταν ο Κωστής εκείνη τη μέρα, ποιος ξέρει τι θα γινόταν με τον Παύλο...

Μιχάλης: Σωστά... Πού το πας αυτό;...

Σκηνή Ι

[Μπαίνει ο Κωστής με το ημερολόγιο στο χέρι και πλησιάζει τους θεατές. Τους απευθύνει το λόγο].

Κωστής: Σας χρωστάω μια εξήγηση, νομίζω... [Κοιτάει γύρω του σαν να φοβάται μην τον ακούσουν, σηκώνει ένα μαξιλάρι, κοιτάει πίσω από την αυλαία και γενικά σε σημεία όπου θα μπορούσε να κρυφτεί κάποιος που θα είχε το μέγεθος γάτας. Μιλάει ψιθυριστά]. Πρέπει να σας μιλήσω για κάτι που δεν έχω δει, αλλά ξέρω ότι υπάρχει... [πιο ψιθυριστά, σαν να φοβάται να το πει] Μιλώ για το τερατάκι... Αυτό που αποκτήσαμε τον Μάρτη στο σπίτι μας, από τότε που αρρώστησε ο Παύλος. Παντεσπάνιους το λένε. [Δείχνει το ημερολόγιο] Εδώ διάβασα για την ύπαρξή του!... Όνομα κι αυτό... Τι σημαίνει Παντεσπάνιους δηλαδή;... Πάντως, τόσο καιρό που ζούσε ανάμεσά μας, κανείς δεν το είχε καταλάβει! Μπρρρ!... Και να μου το 'λεγαν, δηλαδή, δε θα το πίστευα! Λοιπόν, καθίστε να σας διαβάσω για τον Παντεσπάνιους...

[Ψάχνει στις σελίδες του ημερολογίου και κάθεται κάπου. Μπαίνει ο Παύλος ακροπατώντας και του αρπάζει το ημερολόγιο. Τρέχει στην άλλη άκρη].

Παύλος [θριαμβευτικά -επειδή πήρε πίσω το ημερολόγιο- προς το κοινό] Θα σας πω εγώ! [Ο Κωστής παραμένει στη θέση του. Στα λόγια του Παύλου συμμετέχει και ο Παντεσπάνιους Α' – μια βουβή, σκοτεινή, ογκώδης και φοβιστική παρουσία δίχως πρόσωπο που χορογραφείται σχετικά, αλληλεπιδρά ΜΟΝΟ με τον Παύλο και συνοδεύει και με ήχους τα λόγια του]

Στην αρχή τον ένιωθα σαν σκιά. Μια σκιά που με ακολουθούσε όλη μέρα, που με βάραινε, με εμπόδιζε να τρέξω γρήγορα, να παίξω σωστά μπάλα, να δω και να σκεφτώ όπως πριν. Δεν την είχα δει ακόμη, αλλά την ένιωθα παντού: στο δωμάτιο, στην κουζίνα, στο σαλόνι, στον δρόμο, στην τάξη, στο γήπεδο... Μια μέρα όμως, ξύπνησα μέσα στον ύπνο μου και ΑΚΟΥΣΑ τη σκιά.

Μπρρρ... Ανατριχιάζω και μόνο που το σκέφτομαι...

Κωστής: Τι άκουσες δηλαδή;

Παύλος: Κάτι που θα μπορούσε να είναι κι η ανάσα της σκιάς.

Κωστής: Πλάκα κάνεις!...

Παύλος: Κοίτα, ακούω την ανάσα κι αμέσως λέω: δεν μπορεί –εφιάλτης είναι. Οι φόβοι μου, η αναστάτωση που προκαλεί η άνοιξη σε συνδυασμό με την εφηβεία... Θυμάσαι; Έτσι εξηγούσε η μαμά την αδυναμία μου και με μπούκωνε με βιταμίνες. Ένιωθα κουρασμένος πολύ καιρό...

Κωστής [γνέφει καταφατικά]: Και τι έκανες με την ανάσα;

Παύλος: Σκεπάστηκα, έκλεισα τα μάτια και συγκεντρώθηκα σε μια όμορφη εικόνα. Έτσι κάνω πάντοτε όταν δεν μπορώ να κοιμηθώ.

[Ο Κωστής πάει να διακόψει αλλά τον προλαβαίνει ο Παύλος].

Παύλος: Μη ρωτήσεις «ποιά όμορφη εικόνα» - δεν πρόκειται να σου πω... Τι έλεγα;... Ναι, σκεπάστηκα και τα λοιπά αλλά η ανάσα δεν έφευγε. Τρελάθηκα. Κράτησα την αναπνοή μου και τέντωσα τ' αυτιά... Ανάσα βαριά, κανονική σαν του παππού όταν έχει παραφάει και κοιμάται στον καναπέ.

Κωστής: Και; Δε σηκώθηκες να δεις τι είναι;

Παύλος: Γιατί, εσύ θα σηκωνόσουν;...

Κωστής: Εεεε... Δε νομίζω...

Παύλος: Κάθισα εκεί, κουκουλωμένος μέχρι επάνω, και σκεφτόμουν ότι μάλλον είναι της φαντασίας μου, αλλά η ανάσα εκεί, βαριά κι ασήκωτη, κι εγώ παγωμένος από τον φόβο να περιμένω να ξημερώσει. Κατουριόμουν κιόλας, αλλά που να σηκωθώ. Πάντως, πρέπει να με πήρε ο ύπνος κάποια στιγμή, γιατί θυμάμαι τη μαμά που με ξύπνησε για να με χαιρετήσει. Έφευγε για την Κωνσταντινούπολη. Ήταν Παρασκευή κι ακολουθούσε το τετραήμερο της 25^{ης} Μαρτίου. Ο μπαμπάς στο Γύθειο, η μαμά στην Πόλη κι εμείς με τη γιαγιά και τον παππού, θυμάσαι;

Κωστής: Αλλιώς τα υπολογίζαμε κι αλλιώς μας βγήκαν... Θα τους πεις για τότε που τον βρήκες σκαρφαλωμένο πάνω σου; [Ο Παύλος τον κοιτάει ερωτηματικά]. Το βράδυ πριν πάμε στο νοσοκομείο, λέω... [Ο Παύλος κοιτάει τον Παντεσπάνιους Α' που χοροπηδάει γύρω του χαρωπά μόλις άκουσε την πρόταση του Κωστή].

Παύλος [κοιτώντας μια τον Παντεσπάνιους, μια τον Κωστή]: Δεν τον βλέπεις τον Παντεσπάνιους - έτσι;

Κωστής: [Γετάγεται τρομαγμένος] Όχι. Γιατί; Εδώ είναι; [κοιτάει νευρικά εδώ κι εκεί] Μη μου πεις ότι μ' ακουμπάει κιόλας! Πού είναι;

Παύλος: Αφού δε σε πειράζει εσένα, τι σε νοιάζει;

Κωστής [ανήσυχος]: Γιατί; Πειράζει εσένα; [χτυπάει το κινητό του στον ήχο του μηνύματος. Το ανοίγει και διαβάζει. Χαμογελάει].

Παύλος [πονηρό γελάκι]: Η Βάλια;

Κωστής: Να μη σε νοιάζει. Πάω να κάνω ένα τηλέφωνο κι έρχομαι. [φεύγει]

Παύλος [στους θεατές]: Τη Βάλια τη γνώρισε το καλοκαίρι. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι πλάκες του κάναμε!... Ειδικά μια μέρα που τους είδε η μαμά... [τον σκουντάει ο Παντεσπάνιους και του δείχνει με παντομίμα πως πρόκειται να μιλήσει για τότε που σκαρφάλωσε πάνω του. Στα παρακάτω λόγια ο Παύλος απαντά και αντιδρά στις κινήσεις και τις γκριμάτσες που κάνει ο Παντεσπάνιους]. Τί είναι τώρα;... Να τους πω για την πρώτη φορά που σε είδα... Ναι, ναι, τότε που είχες σκαρφαλώσει πάνω μου και χοροπηδούσες... Δεν ήταν και πολύ αστείο, ξέρεις... [παίρνει ανάσα και γυρνάει στους θεατές. Στα ακόλουθα λόγια ο Παντεσπάνιους ενδύεται τα χαρακτηριστικά του (ντύνεται δηλαδή και παύει να είναι μαύρος και σκοτεινός). Γίνεται ο Παντεσπάνιους Β'. Το κάνει με τρόπο ειρωνικό που μπορεί κάποιος να το εκλάβει ως απειλή αλλά και να γελάσει κιόλας. Η κινησιολογία του Παντεσπάνιους πρέπει να ισορροπεί μεταξύ αστείου και φοβιστικού]. Λοιπόν... Πρώτη φορά είδα τον Παντεσπάνιους το βράδυ μετά που είχα ακούσει την ανάσα του. Παρασκευή προς Σάββατο. Ήταν τεράστιος, απαίσιος και φοβερός, αλλά το πιο παράξενο ήταν ότι έμοιαζε εκπληκτικά με το Σκουπιδόπλασμα που φοβόμουν πιο πολύ απ' όλα όταν ήμουν μικρός και το έλεγαν Παντεσπάνιους. Από εκείνο πήρε το όνομά του!

Κωστής [μπαίνει ξανά και απευθύνεται στο κοινό]: Πω πω, κόλλημα που είχε μια εποχή με τα Σκουπιδοπλάσματα... Ο Εμπιθρής, ο Πατομπούκαλος, ο Μπαγιατόψωμος... Πώς τους έλεγαν τους άλλους;

Παύλος: Ο Αυγουλίλας, η Μπιχλόφουσα... Τα κάναμε συλλογή, τα ανταλλάσσαμε – μας είχε γίνει mania... Μια μέρα, ο Μιχάλης ήθελε να ανταλλάξει τον Παντεσπάνιους. Φορούσε μια κόκκινη τούρτα στο κεφάλι κι ήταν πρασινωπός από τη μπίχλα. Ήταν και λίγο αλλήθωρος. Τον πήρα εγώ κι ήμουν πολύ χαρούμενος, γιατί ήταν αληθινά σπάνιο κομμάτι.

[εδώ ο Παντεσπάνιους έχει ολοκληρώσει την εμφάνισή του και αναπαριστά τα λόγια του Παύλου]

Παύλος: Τον φοβόμουν όμως. Τον έβλεπα στον ύπνο μου να με κυνηγάει κι όταν ξυπνούσα πίστευα ότι τον έβλεπα κιόλας να φωσφορίζει στο γραφείο μου.

Κωστής: Καλά, και γιατί τον κρατούσες; Εγώ πάντως θα τον αντάλασσα!

Παύλος: Να τον ανταλλάξω; Τι λες; Αντίθετα, ο Παντεσπάνιους έγινε το πιο πολύτιμο σκουπιδόπλάσμα μου. Δεν τον αντάλασσα με τίποτα. Τον έχω ακόμα!

Κωστής: Και;...

Παύλος: Ε, φαντάσου τώρα να βλέπεις το Σκουπιδόπλασμα ολοζώντανο επάνω σου, να σε ταιπαιρωρεί!...

Παρουσιάστηκε πάνω απ' το κρεβάτι μου σπρώχνοντας τα όρια του ταβανιού προς τα πάνω κι απομακρύνοντας τους τοίχους μεταξύ τους, ώστε να μπορέσει να αποκτήσει υπόσταση και να με κατατρομάξει. Η ανάσα του ανέδιδε μια φριχτή μυρωδιά σάπιου μήλου, τα μάτια του ήταν ψυχρά και η όψη του βρωμερή. Δεν ξέρω αν ήταν αλήθεια ή αν το φαντάστηκα τις στιγμές που κατάφερα να κοιμηθώ, αλλά θυμάμαι πως το σώμα του έμοιαζε με μια μάζα από σκουλήκια

τα οποία έκαναν ένα φρικτό, υπόκωφο θόρυβο, σαν τρίξιμο. Θυμάμαι το λαχάνιασμα και το βήχα του καθώς με ποδοπατούσε, την ανάσα του που βρωμοκοπούσε, τις πατημασιές του που ξεκολλούσαν από τα σκεπάσματά μου όπως ξεκολλάει το πόδι μας από τη λάσπη αφήνοντας εκείνο το χαρακτηριστικό κλατς! Χάλια!... Ήταν το βράδυ πριν μπω στο νοσοκομείο. Το πρωί σηκώθηκα νιώθοντας χειρότερα από ποτέ. Ένωθα άδειος.

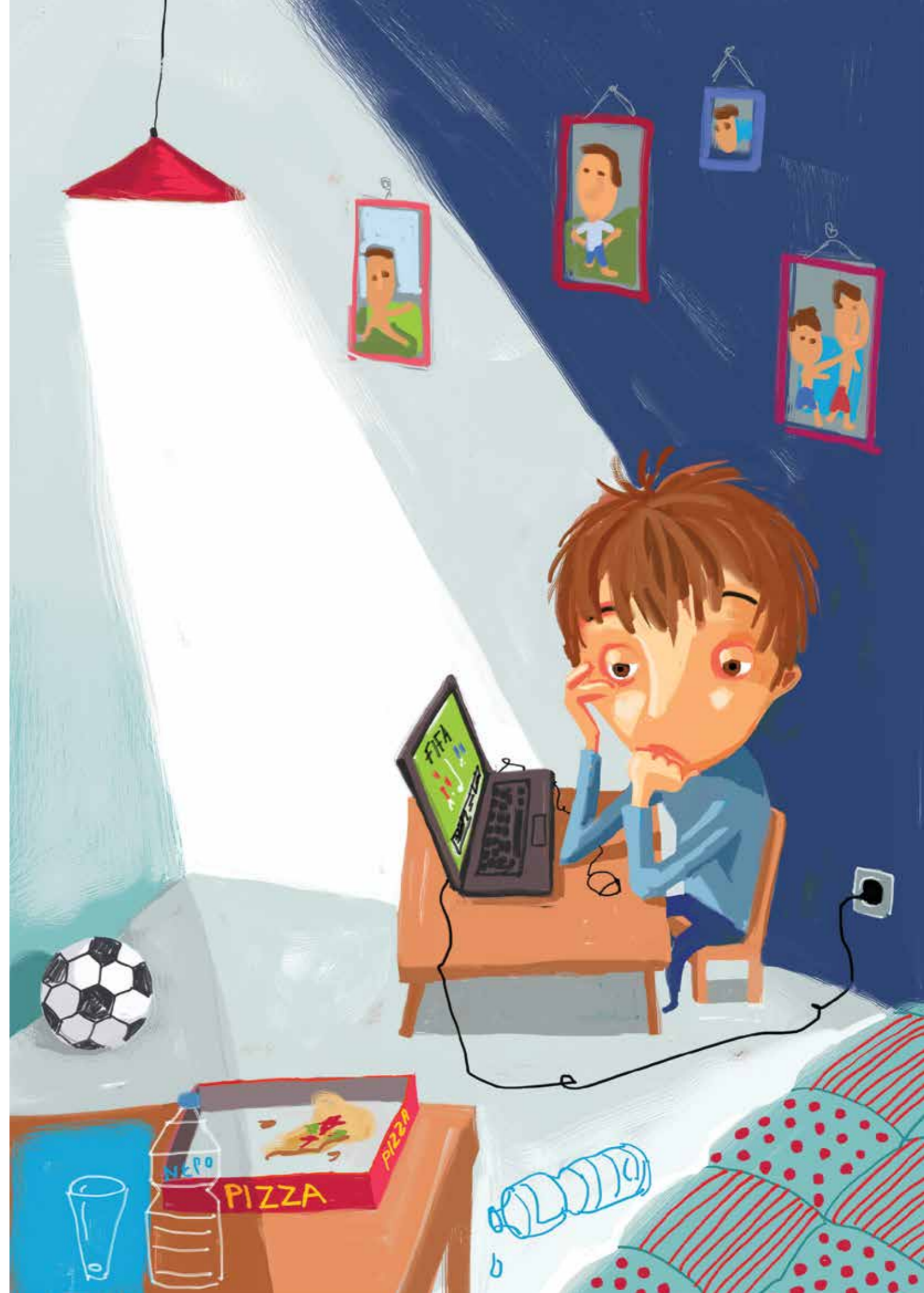
[ο Παντεσπάνιους γαντζώνεται πάνω στον Παύλο ο οποίος παλεύει να απαλλαγεί]

Κωστής [τον διακόπτει μιλώντας στο κοινό]: Καλά, φοβερή εκείνη η μέρα. Μπαίνω στο σπίτι και βλέπω τον Παύλο σαν το ζόμπι, κολλημένο στην οθόνη να παίζει ΦΙΦΑ. Μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, όψη λεμονιού. Ήταν από καιρό άρρωστος, αλλά δεν το ξέραμε. Η μαμά έλεγε πως έφταιγε η άνοιξη και του έδινε βιταμίνες. Αυτός όμως έτρωγε κι έχανε κιλά, έπινε συνεχώς νερά κι όλο έτρεχε στην τουαλέτα, δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί σε ο,τιδήποτε, δεν έβλεπε καλά – χάλια, λέμε. Σαν να είχε μείνει από μπαταρία.

Παύλος [συγκατανεύει]: Ευτυχώς ήρθε η γιαγιά και μας είπε για τον Βασίλη, τον οδηγό.

Φωνή γιαγιάς Παύλου: «Τον θυμάστε τον Βασίλη; [...] Ένα παλικάρι ίσαμε εκεί πάνω. Έπιανε την πέτρα και την έστυβε! Μια μέρα όμως του ανέβηκε στα καλά καθούμενα το σάκχαρο. Έλιωνε σαν το κεράκι ο καψερός, έχανε κιλά, μέχρι που άρχισε να μη βλέπει και καλά. Τον έβλεπες στον δρόμο και τον λυπόσουνα. Δεν είχε το κουράγιο να πάει ούτε στο καφενείο! Ευτυχώς τον φώτισε ο Θεός να πάει στον γιατρό κι έτσι έμαθε ότι είχε διαβήτη. Ύπουλη αρρώστια... Τώρα είναι καλά. Παίρνει τις ινσουλίνες του κι έχει τακτοποιηθεί ο άνθρωπος!»

Κωστής: Σαν να γύρισε ένας διακόπτης στο μυαλό μου! Τι άνοιξη κι εφηβεία λέμε τώρα... Μπαίνω στο ίντερνετ, γκουγκλάρω «σάκχαρο και διαβήτης» και νιώθω να μου πέφτει ο ουρανός στο κεφάλι: πολυουρία, πολυδιψία, απώλεια βάρους, κόπωση, θολή όραση, έλλειψη συγκέντρωσης... Ό,τι σύμπτωμα εκδήλωσης σακχαρώδη διαβήτη τύπου Ι υπήρχε, ο Παύλος το είχε! Σε μια ώρα είχε μπει στο νοσοκομείο για εξετάσεις. Γκρίνιαζε γιατί είχε κάτι αγώνες, την τριήμερη της τάξης του και δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο θα έχανε, αλλά ευτυχώς προλάβανε...

Σκηνή 2

[Off διάλογος γιατρού με μαμά Παύλου στο ιατρείο]

Γιατρός: «Όλοι όσοι νοσούν από σακχαρώδη διαβήτη, κυρία Μερίκου, περνούν από διάφορα στάδια μέχρι να το αποδεχτούν. Στην αρχή το αρνούνται. Μετά εκδηλώνουν έντονο θυμό και στη συνέχεια περνούν μια περίοδο θλίψης, που αποτελεί ένδειξη πως αρχίζουν να διαπραγματεύονται με τη νόσο. Τελικά, αργά ή γρήγορα, θα την αποδεχθούν!»

Μαμά Παύλου: «Κι εμείς τι πρέπει να κάνουμε, γιατρέ;»

Γιατρός: «Εσείς πρέπει να φροντίζετε να κάνει σωστά την ινσουλίνη, να παρακολουθείτε τη διατροφή του χωρίς υπερβολές, να τον υποστηρίζετε και, κυρίως, να κάνετε υπομονή!»

[Τέλος off διαλόγου]

Κωστής: Αυτή ήταν η μαμά μου με τη γιατρό. [κοροϊδευτικά - μιμείται] «Να κάνετε υπομονή, κυρία Μερίκου»... Από υπομονή, άλλο τίποτα. Ειδικά στην αρχή, φοβερή υπομονή. Υπομονή, υπομονή, υπομονή... Και να 'χει μετατραπεί το σπίτι σ' ένα σύγχρονο κέντρο για διαβητικούς εξαιτίας της υπερβολής της μαμάς, όπου όλοι προσκυνούσαμε τον «Οδηγό διατροφής για τη ρύθμιση του διαβήτη», ενώ τα μόνα προϊόντα που έβρισκες ήταν καρότα, μήλα, λαχανικά και γαλακτοκομικά αποκλειστικά 2%. Δικαιολογημένο, αφού η μαμά δεν είχε καταλάβει ακόμη ότι ο Παύλος μπορούσε να τρώει τις λικουδιές που του αρέσουν με την κατάλληλη προσαρμογή της γευματικής ινσουλίνης... Παρόλα αυτά, πάνε τα ψυγεία που ήταν ξέχειλα στις μαγιονέζες και τις μουστάρδες, πάνε τα κασέρια και οι γραβιέρες, τα ζαμπόν και τα μπέικον... Άντε, καμία γαλοπούλα και κανένα τυράκι λάιτ στην καλύτερη. Φυσικά, ούτε λόγος για τις φοβερές πανσέτες του μπαμπά ή τις πίτσες και τα μακαρόνια με κιμά της μαμάς. Ούτε λόγος για λιπαρά γενικώς αν και, εδώ που τα λέμε, [χαμηλώνει την ένταση –εμπιστευτικά] δεν ήταν και τόσο κακό, γιατί ήθελα από καιρό να ξεφορτωθώ ένα μαξιλαράκι που είχε αρχίσει να σχηματίζεται εδώ. [πιάνει την κοιλιά του και επιστρέφει στην ένταση] Αλλά όχι και να πετάμε την πέτσα από το κοτόπουλο για να μην μπει στον πειρασμό ο Παυλάκος ή να τρώμε δύο φορές την εβδομάδα αναποφλοιώτα όσπρια (δίχως φέτα κιόλας) για να συμπαρασταθούμε στον Παυλάκο. Όχι!

[Τη στιγμή που μιλάει ο Κωστής για απαγορευμένα φαγητά, βγαίνει ο Παύλος με ένα πακέτο πατατάκια με τα οποία μπουκώνεται, ενώ ο Παντεσπάνιος τον εμποδίζει και τελικά του το παίρνει κι εξαφανίζεται. Στο σημείο αυτό ο Παύλος πλησιάζει τον Κωστή και ετοιμάζεται να μιλήσει, αλλά ο Κωστής τον κάνει πίσω και συνεχίζει με την ίδια ένταση. Ο Παύλος περιμένει ανυπόμονα πίσω από τον Κωστή και σχολιάζει με γκριμάτσες τα λεγόμενά του. Ο Παντεσπάνιος επανεμφανίζεται και κρύβεται εδώ κι εκεί με στόχο να στήσει παγίδα στον Παύλο].

Κωστής: Να τελειώσω πρώτα!... Εκείνο τον Απρίλιο, λοιπόν, ο Παύλος χτυπούσε το ντέφι κι εμείς χορεύαμε! Νεύρα ο Παύλος; «Κάτι δεν πάει καλά με τις μετρήσεις». Πονοκέφαλο ο Παύλος; «Ψάξτε να βρείτε το τσαντάκι του». Λιγούρα ο Παύλος; «Μήπως έφαγες κάτι παιδάκι μου και

δεν το έγραψες στο ημερολόγιο;». Υψηλίστα ο Παύλος; «Γρήγορα να πάρουμε τη γιατρό!». Αλλά κι ο Παύλος συμπεριφερόταν σαν να είχε καμιά ίωση που θα του περνούσε με μια απλή αντιβίωση κι όλα θα γίνονταν όπως πριν. Και δώσ' του καμιά μπουκιά απ' το σουβλάκι του μπαμπά στα κρυφά, πάρε και κανένα κομμάτι πίτσα όταν δεν τον κοιτούσαμε, μάσα και κανένα πατατάκι στα μουλωχτά και να οι αστάθειες, τα ζαχαρόνερα κι ο φόβος του υπογλυκαιμικού σοκ, με τη μαμά να σκέφτεται να σταματήσει τη δουλειά για να τον παρακολουθεί και τον μπαμπά να τα 'χει χαμένα.

[Ο Παύλος τον κάνει πέρα και παίρνει το λόγο. Ο Κωστής πίσω του ψάχνει να βρει τον Παντεσπάνιο. Θυμίζω ότι δεν τον βλέπει, οπότε έχουμε ένα παιχνίδι με το αόρατο που διασκεδάζει τον Παντεσπάνιο].

Παύλος: Σειρά μου να μιλήσω τώρα! Ωραία λοιπόν... Σύμφωνα! Έτσι ήταν στην αρχή, αλλά σκέψου να περιμένεις πως και πως την τριήμερη, το διασκολικό πρωτάθλημα και τους αγώνες στίβου και να μην παίρνεις μέρος σε τίποτα απ' όλα αυτά γιατί είσαι άρρωστος! Και σαν να μην έφτανε αυτό, να έχεις γεμίσει κι ένα σωρό γκατζετάκια από το πουθενά, τα οποία θα πρέπει να μάθεις να τα χρησιμοποιείς στην εντέλεια, αλλιώς θα σε περιμένει στη γωνία ο Παντεσπάνιος!

[Αλλάζει ύφος, μπορεί και να ντύνεται με ανάλογα ρούχα (π.χ. κοστούμι). Χτυπάει παλαμάκια κι αμέσως ο Παντεσπάνιος σταματάει αυτό που κάνει και του φέρνει ένα τραπεζάκι και στη συνέχεια το τσαντάκι με τον μετρητή κ.λπ. Ανοίγει το τσαντάκι, απλώνει τα περιεχόμενά του στο τραπέζι και τα επιδεικνύει σαν πλανόδιος πωλητής στο κοινό. Εκτελεί ό,τι λέει με μεγάλες κινήσεις, ενώ ο Παντεσπάνιος συνοδεύει κινητικά. Μπορεί να ακούγεται και ανάλογη μουσική. Ο Κωστής έχει καθίσει με το κοινό].

Αυτός είναι ο μετρητής με τον οποίο μετράμε το σάκχαρο στο αίμα.

Αυτό είναι το κουτάκι με τις ταινίες.

Πριν κάνω οτιδήποτε, έχω φροντίσει να πλύνω και να στεγνώσω καλά τα χέρια μου. Στη συνέχεια, ανοίγω το κουτάκι, παίρνω μια ταινία και το ξανακλείνω καλά ώστε να μην πάρουν υγρασία οι άλλες και χαλάσουν. Στη συνέχεια τοποθετώ την ταινία στον μετρητή.

Ο μετρητής ενεργοποιείται αυτόματα.

Τρυπάω το δάχτυλο εδώ ή εδώ κι όχι στο κέντρο ή κοντά στο νύχι. Προσέχω να βγει μια ικανοποιητική σταγόνα αίμα και στη συνέχεια φέρνω την ταινία στο δάχτυλο.

Η ταινία λειτουργεί σαν σφουγγάρι κι ο μετρητής δείχνει τα επίπεδα του σακχάρου στο αίμα μου. 101. Πάνω από 80, κάτω από 120. Καλά είμαστε!

Βγάζω την ταινία από τον μετρητή και την πετάω.

Βγάζω τον σκαρφιστήρα από το στυλό τρυπήματος, τον πετάω και αυτόν και στη συνέχεια καταγράφω άμεσα στο ημερολόγιο αυτοελέγχου τη μέτρηση. [χτυπάει παλαμάκια κι ο Παντεσπάνιος του φέρνει το ημερολόγιο αυτοελέγχου και γράφει]

Αν το σάκχαρο είναι παραπάνω από το κανονικό, μπορεί να χρειαστεί να πάρω κάποιες μονάδες ινσουλίνης. [καταγράφει στο ημερολόγιο]

Ας δούμε τώρα πως παίρνουμε την ινσουλίνη. [Απλώνει το χέρι κι ο Παντεσπάνιος του βάζει στην παλάμη την πένα]

Αυτή εδώ είναι η πένα [την επιδεικνύει και την ακουμπάει στο τραπέζι], με την οποία παίρνω ινσουλίνη και, για να ξέρετε, ΔΕΝ πονάει καθόλου. Βλέπετε πόσο μικροσκοπική είναι η βελόνα; Μάλλον δεν μπορείτε να τη δείτε καθόλου από εκεί που είστε!

[Παρέμβαση Κωστή που έχει κουραστεί από την επίδειξη, σηκώνεται από τη θέση του και μπαίνει ανάμεσα στον Παύλο και το κοινό].

Κωστής: Εντάξει, Παύλο, εντάξει. Καταλάβαμε. Όχι άλλο! Δύσκολο... Κουραστικό... [προς το κοινό] Και βαρετό, ε;

Παύλος [κάνει νόημα στον Παντεσπάνιος να τα μαζέψει. Κάθε φορά που ο Παντεσπάνιος παίρνει ή φέρνει αντικείμενα, ο Κωστής κλείνει τα μάτια ή αποστρέφει το βλέμμα γιατί φοβάται]: Και σκέψου ότι αυτό πρέπει να το κάνω κάθε μέρα, πρωί ή βράδυ, αλλά και πριν από κάθε γεύμα ή σνακ. Επιπλέον, πρέπει να μετρώ τους υδατάνθρακες του φαγητού που καταναλώνω κάθε φορά και μέσα απ' αυτούς να υπολογίζω την ποσότητα ινσουλίνης που θα πρέπει να πάρω ώστε να διατηρώ σταθερό το επίπεδο σακχάρου στο αίμα μου...

[Κάνει σήμα στον Παντεσπάνιος που του φέρνει τον «Οδηγό Διατροφής για τη ρύθμιση του διαβήτη» ο οποίος μπορεί να βρίσκεται και σε ένα λάπτοπ ή σε ένα κινητό – δεν χρειάζεται να υπάρχει το βιβλίο. Ίδια μουσική με πριν].

Παύλος: «Οδηγός Διατροφής για τη ρύθμιση του διαβήτη»: Η Βίβλος κάθε διαβητικού. Το απόλυτο εργαλείο!

[Παρέμβαση Κωστή που δείχνει πανικόβλητος. Σταματάει η μουσική].

Κωστής: Όχι, όχι – όχι αυτό, Παύλο! Μην αρχίσεις τώρα να διαβάζεις τους υδατάνθρακες και τις αντιστοιχίες σε ισοδύναμα ινσουλίνης. Έλεος, Παύλο... Έλεος!

[Ο Παύλος χαμογελάει σαρδόνια. Η μουσική ξαναρχίζει].

Παύλος: Καλά. Θα φέρω μόνο ένα παράδειγμα... [γυρνάει στο κοινό] Σε ποιον αρέσουν τα πιτόγυρα; [Περιμένει απάντηση και μετά συνεχίζει με το ίδιο χαμόγελο και ύφος περισπούδαστο, σαν να εκφωνεί ειδήσεις. Ο Παντεσπάνιος χοροπηδάει γύρω του]. Διαβάζω από τη σελίδα 18 της Βίβλου: «Κλινική εμπειρία δείχνει ότι το πλήρες σουβλάκι με χοιρινό γύρο που συνοδεύεται από λαδωμένη πίτα και πατάτες αυξάνει ιδιαίτερα το σάκχαρο, σε αντίθεση με το σουβλάκι που αποτελείται από αλάδωτη ψητή πίτα. Στην προκειμένη περίπτωση, το πλήρες σουβλάκι με τη λαδωμένη πίτα, με τζατζίκι και πατάτες τηγανητές έχει 5 ισοδύναμα υδατανθράκων λόγω της παρουσίας λίπους, ενώ ένα απλό σουβλάκι με πίτα αλάδωτη έχει 3 ισοδύναμα (2 για το ψωμί και 1 για το περιεχόμενο)». [Αλλάζει ύφος. Οργισμένος].

Μα τι λέμε τώρα; Είναι δυνατό να φάει κανείς έτσι πιτόγυρα! Τόσα ισοδύναμα οι πατάτες, τόσα το τζατζίκι - θα 'χει και κέτσαπ; Κι αν είναι κοτόπουλο ο γύρος; Πόσο λάδι έχει βάλει ο ψήστης στην πίτα;... Τρελαίνεσαι ή δεν τρελαίνεσαι – μου λέτε;

[Κάνει νόημα στον Παντεσπάνιος να μαζέψει. Αυτός μαζεύει και το τραπέζι και φεύγει. Αν ο Παύλος φοράει κοστούμι ή καπέλο, ο Παντεσπάνιος τον ξεντύνει και τον αφήνει με τα ρούχα του. Ο Παύλος τον παρακολουθεί και μετά κάθεται σε καρέκλα και απευθύνεται στο κοινό].

Στην αρχή είχα τρελαθεί. Πρώτα απ' όλα, δεν το χωρούσε το μυαλό μου ότι αυτό θα διαρκούσε για πάντα.

Κωστής: [έχει ξανακαθίσει με τους θεατές, σηκώνεται από τη θέση του και τους κοιτάει με ύφος πολύξερου] Η άρνηση, που λέγαμε... [ξανακάθεται]

Παύλος: [κοροϊδευτικά – μιμείται τον Κωστή]: «Η άρνηση που λέγαμε»... Εγώ πάντως πίστευα ότι θα κρατήσει μια βδομάδα, άντε δύο και μετά όλα καλά. Όπως τότε που είχα πάθει τη βρογχοπνευμονία και με είχαν ταραξει στην αντιβίωση... Ήταν κι η τριήμερη στη μέση και δεν ήθελα να τη χάσω με τίποτα. Τι θα πάθαινα αν δεν έπαιρνα τρεις μέρες την ινσουλίνη μου, σκεφτόμουν. Θα το τακτοποιούσαμε μετά. Τόσες φορές ξεχνούσα να πάρω την αντιβίωση μικρός – έπαθα τίποτα; Γιατί να πάθω τώρα που είμαι και μεγάλος;...

Και να ο Παντεσπάνιος να ξεπετάγεται από παντού, να με τραβάει πίσω, να γαντζώνεται στην πλάτη μου, να μου βάζει τρικλοποδιές, εμπόδια... Τον σιχαινόμουν. Τον σιχαινόμουν, τον μισούσα, αλλά το σημαντικότερο απ' όλα ήταν ότι δεν ήξερα τι ζητάει από μένα... Δεν τολμούσα να ρωτήσω κιόλας γιατί φοβόμουν ότι θ' απαντούσε και τότε θα βεβαιωνόμουν ότι ήταν αληθινός κι ότι είχε έρθει για να μείνει. [εμπιστευτικά] Ξέρετε τι πίστευα τότε; Ότι αν έκανα σαν να μην υπάρχει, θα έπαυε και να υπάρχει... [Ο Παντεσπάνιος δίπλα του σκάει στα γέλια].

Μη γελάς εσύ! [τον παίρνει στο κυνήγι θυμωμένος] Μη γελάς, σου λέω! [Ο Παντεσπάνιος κρύβεται κάπου κι ο Παύλος ψάχνει να τον βρει. Βγαίνει από τη σκηνή και αμέσως μετά εμφανίζεται πάλι ανήσυχος] Πού πήγε τώρα; [Ψάχνει. Απευθύνεται στον Παντεσπάνιος δυνατά] Ελπίζω να μην κάνεις σχέδια να μου την φέρεις. Δεν έχεις λόγο, ακούς; Μετρημένος είμαι, τίποτα το απρόοπτο δε συνέβη – μην τολμήσεις να κάνεις τίποτα!

Κωστής [σηκώνεται από τη θέση του και μιλάει εμπιστευτικά στο κοινό, όσο ο Παύλος ψάχνει τον Παντεσπάνιος]: Ένα χρόνο τώρα αυτό το βιολί. Ο Παντεσπάνιος πάντοτε να παραμονεύει... Μπρρρρ – sprooky! Εγώ δεν θα άντεχα - σας το λέω! [χαμηλώνει τη φωνή. Εμπιστευτικά] Μεταξύ μας τώρα, εγώ τον θαυμάζω τον Παύλο. Δεν του το λέω, βέβαια, για να μην παίρνει αέρα, αλλά όταν σκέφτομαι σε τι κατάσταση βρισκόταν πριν το καλοκαίρι, δε γίνεται να μην τον θαυμάσω... [πλησιάζει κι άλλο το κοινό – χαμηλώνει κι άλλο την ένταση της φωνής του]. Τον Απρίλη, όταν άρχισε να συνειδητοποιεί ότι θα ζούσε μ' αυτό το τερατάκι όλη του τη ζωή, ξέρετε τι έκανε; [σηκώνεται απότομα, υψώνει τη φωνή και κινείται σε όλη τη σκηνή] Θύμωσε! Θύμωσε με όλους και με όλα! Θύμωσε κι έκανε εντελώς ανισόρροπα πράγματα: Έλεγε ψέματα, πλακωνόταν με τους συμμαθητές του, έγραφε άλλα αντί άλλων στο ημερολόγιο ελέγχου... Τι να λέμε τώρα... Κόλαση! [επιστρέφει κοντά στους θεατές, ρίχνει την ένταση] Νομίζω όμως ότι είχα καταλάβει τι συνέβαινε: Ντρεπόταν!... Ντρεπόταν γι' αυτό που είχε πάθει και το έκρυβε απ' όλους, προσπαθώντας να συμπεριφέρεται

όπως πριν εμφανιστεί ο διαβήτης. Δεν τα κατάφερνε όμως κι αυτό του προκαλούσε όλο και μεγαλύτερο εκνευρισμό. Κι ο εκνευρισμός γινότανε θυμός, κι ο θυμός άρνηση, κι η άρνηση θυμός, κι έτσι ο κύκλος δεν έκλεινε ποτέ... [βλέπει τον Παύλο να μπαίνει στη σκηνή και τον παίρνει αγκαλιά από τους ώμους ενώ περπατάνε στη σκηνή] Σκέψου τώρα να πρέπει να μετρηθείς στο σχολείο επειδή σε κέρασαν ένα σοκολατάκι, και να χρειάζεται να κρύβεσαι στις τουαλέτες για να το κάνεις, επειδή ντρέπεσαι και φοβάσαι κι από πάνω ότι θα σε πούνε άρρωστο αν σε δουν... Κανείς δε θέλει τους άρρωστους – κάνω λάθος;...

[Ο Παύλος κάθεται σε μια καρέκλα απέναντι από τους θεατές. Ο Κωστής συνεχίζει να περπατάει και στο τέλος της παρακάτω ατάκας βγαίνει από τη σκηνή].

Και το χειρότερο μέσα σ' όλα αυτά, ήταν ότι ο φόβος, η ντροπή, τα ψέματα, οι ελλιπείς μετρήσεις, οι απροσεξίες, γιγάντωναν τον Παντεσπάνιους...

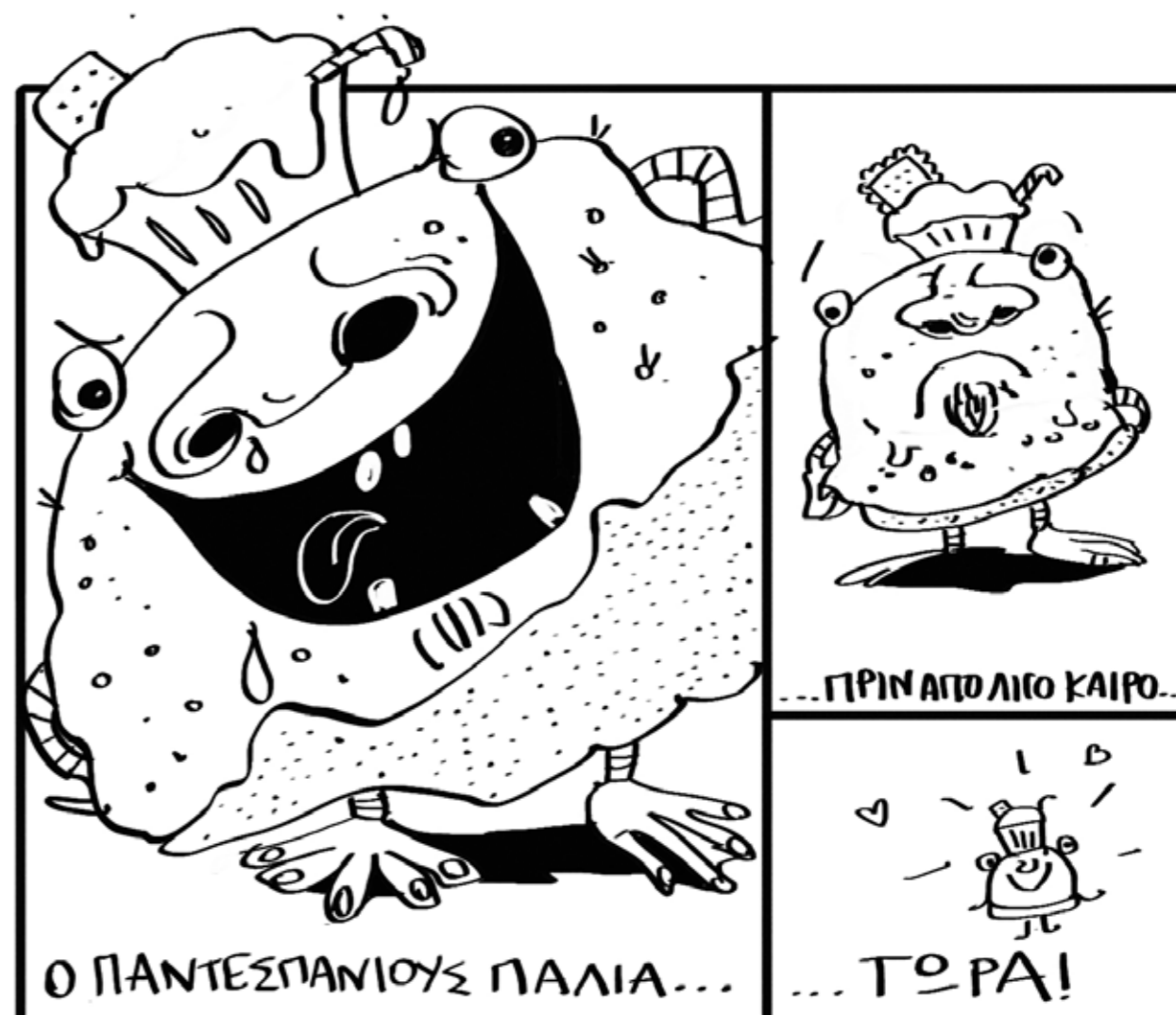
[Ο Παύλος γνέφει καταφατικά με το κεφάλι του. Έχει απομείνει μόνος στη σκηνή και μιλάει στους θεατές με τόνο εξομολογητικό].

Παύλος: Κι όμως, τα χειρότερα βρίσκονταν ακόμα μπροστά μου... Ήταν Πάσχα κι είχα μείνει μόνος στο σπίτι με τη μαμά και τον μπαμπά. Ο Παντεσπάνιους, θηρίο σωστό, δεν με άφηγε στιγμή ήσυχο. Ο μπαμπάς κι η μαμά ένα κουβάρι. Δε σταματούσαν να μαλώνουν κι η αφορμή ήμουν εγώ... Ένα βράδυ συνειδητοποίησα ότι είχα κλείσει ένα μήνα άρρωστος και δεν είχα αναρωτηθεί ακόμα τί ήταν αυτό που έχω. Ένωσα ότι χρωστούσα στον εαυτό μου μια εξήγηση. Μπήκα στο ίντερνετ κι έψαξα. Έμαθα και κατατρόμαξα. Ένωσα ξαφνικά πως το σώμα μου είναι ένα σκοτεινό διαστημικό τοπίο στον Πόλεμο των Άστρων, που δέχεται επίθεση από μια μαύρη τρύπα την οποία το ίδιο έχει γεννήσει. Ένα σκοτάδι ζεστό, γεμάτο πλανήτες και μακρινά άστρα που μετατρέπεται σε απόλυτο, παγερό σκοτάδι. Σε τίποτα.

Εντάξει, στο πίσω μέρος του μυαλού μου ήξερα ότι όλα αυτά θα συνέβαιναν μόνο στην περίπτωση που δεν ταίριαζα σωστά αυτά που έτρωγα με τα ισοδύναμα ινσουλίνης, αλλά τι εννοείς τώρα;... Ότι για όλη μου τη ζωή θα έτρωγα καρότα και μαρούλια, θα κουβαλούσα παντού το τσαντάκι με τον μετρητή και τα σχετικά, θα έπρεπε να κρύβομαι στις τουαλέτες για να κάνω τις ενέσεις, να προγραμματίζω τι και πότε θα το τρώω ώστε να παίρνω τα ισοδύναμα, αλλιώς... Αυτό είναι τρέλα! Όλη μου η ζωή έτσι; Μόνος κι απομονωμένος απ' όλο τον κόσμο, παρέα με τον Παντεσπάνιους;... Θα τρελαινόμουν!

Δεν ξέρετε πόσο θα 'θελα να ξυπνήσω και να μην είμαι διαβητικός.

Κάτι έπρεπε να κάνω. Δε γινόταν να ζω έτσι, κλεισμένος στις ντροπές και τους φόβους μου...

Σκηνή 3

[Στη σκηνή εμφανίζεται ο Μιχάλης]

Μιχάλης: Από τα τέλη Μαρτίου και μετά ο Παύλος είχε τα χάλια του. Στην αρχή ήταν σιωπηλός. Λίγο αργότερα άρχισε να έχει μια αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά, ήταν νευρικός και διαρκώς θυμωμένος, σαν να τον ενοχλούσαν όλα και όλοι. Μετά το Πάσχα άλλαξε πάλι: απόμακρος, με μια μόνιμη θλίψη στα μάτια, ξένος... Καμία σχέση με τον Παύλο που όλοι ξέραμε!... Δεν ήξερα τι συνέβαινε και δε μου έλεγε κιόλας. Η επίσημη δικαιολογία ήταν ότι η «ίωση» που τον είχε στείλει στο νοσοκομείο την 25^η Μαρτίου δεν είχε περάσει. Αλλά πόσο πολύ μπορεί να κρατήσει και να επηρεάσει τη συμπεριφορά σου μια ίωση;.. Εγώ πάντως είχα προσέξει και κάτι άλλο: ένα τσαντάκι που πηγαινοέφερνε στην τουαλέτα και κανείς μας δεν είχε δει τι περιείχε. Τέλος πάντων...

Ήταν η τελευταία μέρα του σχολείου και όλοι παίζαμε μπουγέλα. Ο Παύλος καθόταν σε μια άκρη, κοντά στη βρύση και μας κοιτούσε. [Τοποθετεί τον Παύλο και δείχνει ένα σημείο στη σκηνή]: Πείτε ότι εδώ είναι η βρύση. [Πιο πέρα κάθεται κάτω ο Παντεσπάνιος που κοιτάει τα παιδιά που παίζουν μπουγέλο. Αν υπάρχουν άλλα παιδιά που θα κυνηγιούνται, θα ήταν καλό]. Τον είδα έτσι, μοναχό του και σκέφτηκα ότι κανονικά ο Παύλος θα ήταν τώρα μαζί μας και θα έπαιζε μπουγέλα από τους πρώτους. Δεν ξέρω πώς μου 'ρθε και του πέταξα ένα μπουγέλο που τον πέτυχε στον αυχένα. Φυσικά έγινε λούτσα.

Παύλος [Ξαφνιασμένος και υπέρμετρα εκνευρισμένος, σηκώνεται και σπρώχνει τον Μιχάλη]: Πας καλά, ρε; Τι ρίχνεις σε μένα; Δεν βλέπεις ότι δεν παίζω;

Μιχάλης [κρατάει τα χέρια του Παύλου και τον κοιτάει με ένταση]: Τι συμβαίνει, Παύλο; Θες να μείνεις μόνος; Αν είναι, φύγε από τις βρύσες κι άσε μας να παίξουμε με την ησυχία μας. Και πες μου αν θες να είμαστε φίλοι ή όχι!

Παύλος [υποχωρεί]: Σόρι... Έχω νεύρα... Είναι η αρρώστια...

Μιχάλης [θυμωμένος]: Ποια αρρώστια, Παύλο; Η ίωση;...

Παύλος [περνάει στην επίθεση]: Δεν είναι ίωση, Μιχάλη. Διαβήτη έχω. Διαβήτη τύπου 1! Το καταλαβαίνεις; Δεν είμαι καλά! Πρέπει να προσέχω τα πάντα!

Μιχάλης [ξαφνιάζεται, μένει σιωπηλός για λίγο και μετά ρωτάει]: Και γιατί δεν μας το λες τόσο καιρό; Μυστικό είναι;

Παύλος [Χάνει το εκνευρισμένο ύφος του. Σαν να ντρέπεται]: Ντρεπόμουνα...

Μιχάλης [γελώντας, του δίνει μια φιλική σφαλιάρα]: Είσαι πολύ χαζός [του βάζει ένα μπουγέλο στο χέρι]. Θα παίξεις τώρα;

[Ο Παύλος παίρνει το μπουγέλο, χαμογελάει πονηρά και του το πετάει σχεδόν εξ επαφής. Τον πετυχαίνει στο αυτί. Γελάει].

Μιχάλης [ξαφνιασμένος, γελάει]: Δεν είσαι εντάξει! [τον παίρνει στο κυνήγι. Φεύγουν, τους κυνηγάνε κι οι άλλοι αν υπάρχουν. Αδειάζει η σκηνή και επανεμφανίζεται ο Παύλος].

Παύλος: Αυτή ήταν η πρώτη φορά που ομολόγησα σε κάποιον τρίτο τι έχω. Αναγκάστηκα βέβαια, γιατί δεν έπιανε πια η δικαιολογία της ίωσης και δεν ήθελα να χάσω τον Μιχάλη από φίλο. Κατάλαβα όμως ότι μάλλον δεν έκανα καλά που το έκρυβα τόσο καιρό... Είναι καλό να μοιράζεσαι τα μυστικά σου με άλλους. Ξαλαφρώνεις. Νιώθεις καλύτερα!

[Εμφανίζεται ο Κωστής με πονηρό χαμόγελο και το ημερολόγιο στο χέρι].

Παύλος: Πού το ξετρώπωσες πάλι; Αφού εγώ...

Κωστής [περιπαικτικά]: ... το είχες ξεκάσει μέσα...

Παύλος [εγκαταλείπει]: Καλά, δε με νοιάζει κιόλας. Διάβασε ό,τι θες. Μόνο τα κομμάτια για (την Άρτεμη) [το όνομα το λέει βουβά ώστε να μην το ακούσουν οι θεατές] μη διαβάσεις γιατί θα τα πω όλα για (τη Βάλια) [πάλι βουβά].

Κωστής [Διαβάζει από το ημερολόγιο. Όταν τελειώνει, σηκώνεται και κάθεται μαζί με τους θεατές]: «Από τότε που μίλησα για τον διαβήτη στον Μιχάλη, ο Παντεσπάνιος σαν να άλλαξε. Δε μου φαινόταν τόσο τρομακτικός. Κι ήμουν σίγουρος ότι είχε μικρύνει κιόλας! Όχι πως σταμάτησε να μου βάζει εμπόδια όποτε έβρισκε ευκαιρία, αλλά εμένα τουλάχιστον μου φαινόταν πιο φιλικός. Ζαβολιάρης καλικάντζαρος, ας πούμε. Όχι τρομακτικός».

[Εμφανίζεται ο Παντεσπάνιος Γ'. Πιο μικρός και πιο παιχνιδιάρης]

Παύλος [στον Κωστή]: Τελείωσες τώρα, να τους μιλήσω για την κατασκήνωση;

[Ο Κωστής του κάνει νόημα να συνεχίσει]

Παύλος: Κατασκήνωση; άλλες χρονιές την περίμενα πως και πως. Αυτό το καλοκαίρι δεν ήθελα ούτε να τη σκέφτομαι. Μου φαινόταν εφιάλτης. Φυσικά έφταιγε ο διαβήτης πάλι... Φοβόμουν ότι θα καθυστερούσα το πρωί με τις μετρήσεις, ότι θα με κορόιδευαν οι άλλοι για τις ενέσεις και τον μετρητή, ότι κανείς δεν θα με ήθελε στην ομάδα του – τέτοια πράγματα.

[Στο μεταξύ έχει εμφανιστεί ο Άλεξ που ακούει τα τελευταία λόγια του Παύλου με συγκατάβαση χαϊδεύοντας τον Παντεσπάνιο, ο οποίος για πρώτη φορά στην παράσταση, αλληλεπιδρά με κάποιον άλλον εκτός από τον Παύλο]

Κωστής [στο κοινό]: Αυτός είναι ο Άλεξ, ο ομαδάρχης των Μπλε Αρκούδων από την κατασκήνωση. Αθλητάρας ΚΑΙ διαβητικός. Θα το φανταζόσασταν ποτέ;

Παύλος: Ποτέ! Όταν μου έδειξε την αντλία ινσουλίνης του, έπεσα από τα σύννεφα. Εγώ νόμιζα ότι οι διαβητικοί είναι όλοι αδύναμοι, καχεκτικοί, φοβισμένοι, ανασφαλείς και δίχως καμιά αυτοπεποίθηση. Στην κατασκήνωση άλλαξα γνώμη. Γνώρισα όμως τόσο κόσμο με διαβήτη εκεί, πώς να μην αλλάξω; Τον Φαίδωνα, τους Γιάννηδες, τον Βαλάντη, τον Νικόλα...

Άλεξ [διακριτικά, του χτυπάει τον ώμο λέγοντας]: Να μιλήσω, Παύλο;

Κωστής [ειρωνικά]: Αφού τον ξέρεις τον Παύλο. Όταν αποφασίσει να μιλήσει, ξεχνάει να σταματήσει...

Παύλος [μισοενοκλημένος με το σχόλιο του Κωστή]: Ναι, καλά... Έλα, Άλεξ!

Άλεξ [διαρκώς δίπλα του ο Παντεσπάνιος, σαν γατάκι]: Στην κατασκήνωση είχαμε σχηματίσει μια ομάδα από διαβητικούς που την είχαμε ονομάσει «Μπλε Αρκούδες». Συμμετείχαμε σε όλες τις δράσεις, απλώς είχαμε διαφορετικούς χρόνους και διαφορετικές ανάγκες μέσα στη μέρα. Μετρήσεις, ενέσεις, πιο υπεύθυνη παρακολούθηση... Είναι καλύτερα να είμαστε όλοι μαζί. Έτσι ο ένας προσέχει τον άλλον και οι νεότεροι μαθαίνουν πιο γρήγορα. Ο Παύλος ήταν το πιο νέο μέλος μας.

Παύλος: Θα τους πεις γιατί μας λέγαν Μπλε Αρκούδες;

Άλεξ [χαμογελάει]: Το σύμβολο του διαβήτη παγκοσμίως είναι ένας μπλε κύκλος, σαν αυτόν που έχω στην μπλούζα μου. Για να φτιάξουμε την Μπλε Αρκούδα, χρησιμοποιήσαμε έντεκα κύκλους, όσα δηλαδή τα μέλη της ομάδας. Όταν ήρθε κι ο Παύλος, προσθέσαμε ακόμα έναν κύκλο!

Παύλος: Μετά απ' αυτή την εξήγηση, πώς να μην μου αρέσουν οι Μπλε Αρκούδες;... Το ωραίο πάντως ήταν ότι, εκτός από μένα, πέρασε καλά στην κατασκήνωση κι ο Παντεσπάνιος! Και πώς αλλιώς, δηλαδή, αφού βρήκε παρέα!

[Εμφανίζονται τερατάκια άλλων παιδιών από παντού, κι αρχίζουν να χοροπηδάνε χαρούμενα σαν ελατήρια, να σκαρφαλώνουν όπου βρίσκουν, να κυλιούνται στο πάτωμα, να τρυπώνουν ανάμεσα στους θεατές, να κρύβονται κάτω από πανιά και να χτυπάνε δυνατά χέρια και πόδια όπου βρίσκουν. Τα τερατάκια παραμένουν ως το τέλος].

Παύλος [συστήνει τα τερατάκια κι αυτά σηκώνουν χέρι]: Ο Τρικ – Τρακ, ο Ποσειδώνας, ο Πάντζος, ο Λουκουμάς, ο Πατσούρας, ο Μαξ, ο Τίγρης... Για να πω την αλήθεια, ούτε που μου είχε περάσει από το μυαλό ότι είχαν κι οι άλλοι τερατάκια. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο λιγότερο μόνος ένιωσα!

Άλεξ: Αυτό είναι τελικά το κόλπο: να γνωρίσεις άλλους σαν κι εσένα, να δεις πώς ζουν και πώς συμπεριφέρονται κι έτσι να καταλάβεις ότι δεν είσαι μόνος στον κόσμο!

[Εμφανίζεται η Άρτεμη].

Άρτεμη: Μα και μόνος να νιώθει κανείς, πάλι δεν πρέπει να μοιραστεί τη διαφορετικότητά του με τους άλλους; Δεν γίνεται να μένουμε συνέχεια τόσο μόντοι!

Παύλος [χαμογελάει]: Για το σχολείο λες εσύ... Για τα παιδιά στην τάξη...

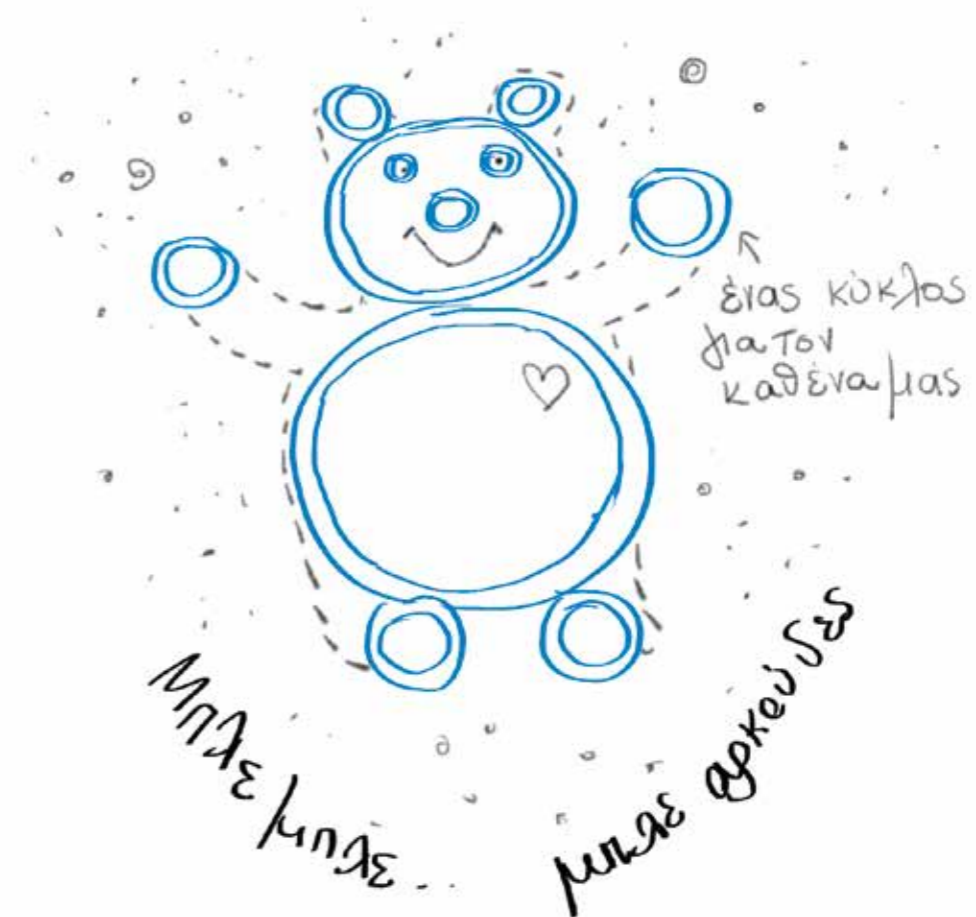
[Εμφανίζεται ο Μιχάλης].

Μιχάλης: Βέβαια για το σχολείο λέει. Είναι δυνατό να κρύβεσαι στις τουαλέτες για να κάνεις τις μετρήσεις, τις ενέσεις κι όλα αυτά; Είναι δυνατό να ντρέπεσαι για αυτό που είσαι;

Παύλος: Κι αν με κοροϊδέψουν; Κι αν με πουν «αρρωστιάρη»; «Διαβητικός»;

Άρτεμη, Μιχάλης: Δεν έχεις παρά να δοκιμάσεις! Εμείς θα είμαστε μαζί σου!

[Παύλος, Άρτεμη και Κωστής πηγαίνουν στο πίσω μέρος της σκηνης και στέκονται με γυρισμένη πλάτη, πιασμένοι αγκαζέ].

Κωστής [ψιθυριστά από τη θέση του]: Είμαστε στο σχολείο. Εμείς όλοι είμαστε (οι συμμαθητές του Παύλου)/ (οι μαθητές της ΣΤ')/ (οι μαθητές του σχολείου) [εδώ ο Κωστής επιλέγει μια από τις τρεις προτάσεις ανάλογα με τον αριθμό των θεατών]. Ελάτε ν' ακούσουμε αυτό που έχει να μας πει!

[Ακούγεται κουδούνι]

Παύλος [μπαίνει στη σκηνή με Μιχάλη και Άρτεμη που στέκονται δίπλα του. Τα τερατάκια μένουν ακίνητα. Ο Παντεσπάνιος πηγαίνει στη σκηνή και στέκεται δίπλα του. Ο Παύλος μοιάζει να φοβάται. Μιλάει χαμηλόφωνα, αμήχανα, δίκως αυτοπεποίθηση.]: Εεε, συγγνώμη ... Θαααααα ήθελα να σας πω κάτι...

Κωστής: Δεν ακούμε!

Άρτεμη [επεμβαίνει. Με δυνατή φωνή]: Παιδιά! Ο Παύλος έχει κάτι να μας πει.

[Μαζεύονται στη σκηνή και τα υπόλοιπα τερατάκια τα οποία κρατάνε μεγάλα χαρτόνια σαν πλακάτ που γράφουν κάποιες πληροφορίες απ' αυτές που λέει παρακάτω ο Παύλος και τις αναρτούν όταν τις λέει, δίκως να τις κατεβάζουν μετά. Στα λόγια του Παύλου αναφέρονται οι αριθμοί των χαρτονιών που υψώνονται. Τα χαρτόνια γράφουν: 1. διαβήτη τύπου 1 / 2. δεν μεταδίδεται σε άλλους/ 3. χρειάζεται να παίρνω ινσουλίνη/ 4. προσέχω τι τρώω – αθλούμαι/ 5. χρειάζεται να μετράω το σάκχαρό μου].

Παύλος [παίρνει βαθιά ανάσα, βλέπει γύρω του τους φίλους του και τα τερατάκια και λέει θαρρετά, με σταθερή φωνή]: Λοιπόν, παιδιά, θέλω να σας πω ότι έχω σακχαρώδη διαβήτη τύπου 1, που λέγεται και παιδικός διαβήτης [1]. Όχι, όχι, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας! Ο διαβήτης δεν είναι μεταδοτικός και δεν κολλάει [2]. Άρα είμαι ένα κανονικό παιδί, με τη διαφορά ότι χρειάζεται να παίρνω ινσουλίνη καθημερινά [3]. Η ινσουλίνη είναι η ορμόνη που λείπει από τον οργανισμό μου και μου είναι απαραίτητη ώστε να παίρνω την ενέργεια που χρειάζομαι. Δίκως αυτή, είναι σαν να μένω από μπαταρία! Εκτός όμως από την ινσουλίνη, χρειάζεται να τρώω υγιεινά και να αθλούμαι [4]. Μόνο που υπάρχει ένα θέμα με την ινσουλίνη: Δεν αρκεί μια σταθερή ποσότητα τη μέρα για να γεμίζει τις μπαταρίες μου! Χρειάζεται να μετράω κάθε τόσο το σάκχαρό μου με τον μετρητή [τον δείχνει] και, μετά από υπολογισμούς, να χορηγώ με αυτό [δείχνει το στυλό] την ποσότητα ινσουλίνης που χρειάζομαι. Δύσκολο ε; Αν όμως δε γίνει αυτό, το τερατάκι που ΔΕ βλέπετε δίπλα μου [ο Παντεσπάνιος χοροπηδάει, τα άλλα τερατάκια κατεβάζουν τα χαρτόνια και τα βάζουν στην άκρη], με το οποίο θα ζήσω όλη μου τη ζωή, θα θυμώσει, θα μεγαλώσει και θα αρχίσει πάλι να μου στήνει παγίδες [όλα αυτά ο Παντεσπάνιος και τα άλλα τερατάκια τα κάνουν παντομίμα, ενώ ο Παύλος σταματάει μια στιγμή και κοιτάζει το κοινό. Συνεχίζει αποφασιστικά]. Ξέρετε τι ζητάω από εσάς; Να με βοηθήσετε να ζήσω κανονικά, χωρίς να ντρέπομαι ούτε για τα γκάτζετ που είμαι αναγκασμένος να χρησιμοποιώ κάθε μέρα [δείχνει τσαντάκι κ.λπ.] ούτε γι' αυτό που έχω. Είστε μέσα;

Κωστής [φωνάζει από τη θέση του στο κοινό και παροτρύνει το κοινό να φωνάξει κι αυτό]: ΝΑΙ!

[Στη συνέχεια σηκώνεται και πάει στη σκηνή, όπου όλοι συχαίρουν τον Παύλο].

ΤΕΛΟΣ

